

S-ovi a H-ovi mimo to i pohostěním se strany Marie R-ové, dodati rázu pouhého zpropitného, pouhé pozornosti dárcovy.

Čís. 1267.

Jest na odvolacím soudě, by rozhodl o tom, zda jest povoliti podmíněný odklad výkonu trestu, třebaš nalézací soud o podmíněném odkladu nebyl rozhodl, jen když si bylo v tom směru v odvolání stěžováno, pokud se týče vznesen teprve u odvolacího líčení návrh na povolení podmíněného odkladu trestu.

(Rozh. ze dne 17. září 1923, Kr I 615/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského jako odvolacího soudu v Jičíně ze dne 24. března 1923, jímž odvolací soud rozsudek okresního soudu v Lomnici n. P. ze dne 9. února 1923 potvrdil, nezmíniv se vůbec o tom, zdali a z jakých důvodů podmíněný odklad výkonu trestu obžalovanému Jaroslavu K-ovi nebyl povolen, a nevyřídív tedy ani jeho odvolání do trestu v celém obsahu ani výslovného návrhu jeho na podmíněné odsouzení — takto právem: Rozsudkem odvolacího soudu byl zákon v ustanovení §§ 464 čís. 1, 468 čís. 3, 469, 474 a 477 tr. ř. porušen a odvolacímu soudu se nařizuje, by o odvolání v příčině podmíněného odkladu výkonu trestu Jaroslava K-a rozhodl.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Lomnici n. P. ze dne 9. února 1923 byl Jaroslav K. uznán vinným přestupkem dle §u 460 tr. zák. a odsouzen ku zostřenému vězení na 3 dny, aniž by v rozsudku bylo uvedeno, zdali byl přiznán podmíněný odklad výkonu trestu čili nic. Obžalovaný Jaroslav K., který při hlavním přelíčení před nalézacím soudem neučinil návrhu, by mu byl přiznán podmíněný odklad výkonu trestu, odvolal se ihned po vynesení rozsudku do výroku o vině **i t r e s t u**, žádaje za opis rozsudku. Ve spisu odvolacím, včas podaném, provádí jen odvolání co do viny. Při odvolacím líčení **n a v r h l** sprostění neb o d s o u z e n í p o d m í n ě n é. Krajský jako odvolací soud v Jičíně rozsudkem ze dne 24. března 1923 rozsudek první stolice potvrdil, nevyřídív ani odvolání do výroku o trestu v celém obsahu ani výslovného návrhu na podmíněné odsouzení, podaného obžalovaným při odvolacím líčení. Odvolací rozsudek příčí se zákonu. Na soudu nalézacím je, by v každém případě, nebyl-li uložen trest na svobodě delší jednoho roku, pojal do výroku rozsudečného a odůvodnil v rozhodovacích důvodech, zda přiznal podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n.) čili nic, či zda si ve smyslu §u 7 (2) zák. vyhradil o něm rozhodnouti zvláštním usnesením (plenární usnesení ze dne 3. července 1923, čís. pres. 466/23). Odvolání z výroku o trestu zahrnuje v sobě též odvolání do výroku o podmíněném odsouzení a v tomto případě jest vzhledem k tomu, že nalézací soud o podmíněném odsouzení nijak nerozhodl, shledávati v odvolání

co do trestu též uplatňování obdoby zmatku dle §u 281 čís. 11 tr. ř. (§ 468 čís. 3 tr. ř.) pokud se týče dle §u 281 čís. 5 tr. ř. (§ 270 čís. 4 a § 260 čís. 3 tr. ř.). Odvolací soud nevyřídil v tomto směru odvolání, porušil zákon v ustanovení §§ 464 čís. 1, 468 čís. 3, 469, 474 a 477 tr. ř. Odvolacímu soudu bylo by bývalo, i kdyby odvolání do trestu vůbec nebylo dáno, rozhodnouti o návrhu obžalovaného na podmíněné odsouzení, podaném při odvolacím líčení, ježto je obžalovanému, dokud rozsudek nevešel v moc práva, také volno, učiniti jen návrh na dodatné rozhodnutí o podmíněném odkladu výkonu trestu. Dle §§ 33, 292 a 479 tr. ř. bylo uznati právem jak shora uvedeno.

Čís. 1268.

Jde o pokus krádeže, uzmul-li pachatel v obchodě zboží, třebas byl zadržen ještě před odchodem z obchodu.

(Rozh. ze dne 24. září 1923, Kr I 374/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 10. ledna 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 176 II. a), 179 tr. zák.

Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný, maje na sobě dlouhou pláštěnku, prohlížel si v obchodě Štěpána K-a různé látky, při čemž stal se jak majiteli obchodu tak i tamtéž zaměstnanému učni Antonínu S-ovi podezřelým tím, že oběma rukama činil pod pláštěnkou pohyby zdola nahoru, jakoby pod ní měl nějaké předměty ukryté, které mu padaly a které strkal do výše pod ramena. V jednu chvíli přiblížil se k němu učeň S. ze zadu, sevřel mu obě ruce, ve kterých tento ničeho nedržel a odváděl ho z krámu do kanceláře; po cestě vypustil obžalovaný stučku hedvábí v délce 10 m a 60 cm a když byl přiveden do kanceláře, vytáhnul mu týž učeň z podpláštěnky jiný kus hedvábí v délce 23 m, oba v nákupní ceně 3.398 Kč 50 h. V této činnosti shledal nalézací soud skutkovou povahu zločinu nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 173, 179 a, poněvadž obžalovaný byl pro krádež již dvakrát trestán, i dle §u 176 II. a) tr. zák. Soud postavil se na stanovisko, že krádež nebyla ještě dokonána, poněvadž obžalovanému odcizené látky byly odejmuty ještě v obchodních místnostech, kdy mu nebyla ještě dána možnost s věcmi těmi volně nakládati. Toto podřadění neshledává zmatečnou stížnost správným a, domáhajíc se sprostění obžalovaného z obžaloby, uplatňuje takto ve skutečnosti důvod zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř. a nikoli číselně dovolávaný důvod čís. 10 téhož §u. Stížnost míní, že, má-li čin býti podřaděn pod § 171 tr. zák., musí býti držba dosavadního majitele věci rušena; tomu prý by tak bylo tehdy, kdyby se byl obžalovaný odebíral z krámu, což se však nestalo, poněvadž prý neměl úmyslu látky z držení majitele závodu odejmouti a ani